

Haugesunds Avis 23.11.38

Liberal teologi i „ortodoksiens drakt“

Det, som De no forlangar pastor Skadberg, har De fått i fyrste stykket mitt i «H. A.» i dette tankebyte. Der sette eg fingeren på nekting av Guds ord. Det var henta frå eit av dagblada våre til eit Osloblad. Det angår nekting av Luk. 1—35 ved prestelærer ved universitetet professor Mowinckel og domprost Hygens nekting av Meire kjernesoger frå gamle testamente.

For noko sidan talte ein annan prest — adressen kjenner nok p. S. — han sa bl. a.: at Jesus ikkje døydde i staden for oss, men til fordel for oss. Dette er ei nekting og ei godtaking i same settning. Ei dobbelstoda som segjer seks. Med ei slik tukling med Jesu «stedfortredende» død kann presten ikkje vinna mi tiltru.

For nokre vikor sidan hørde eg i radio ei preik av domprost Hygen. Den var ortodoks nok, men eg har ikkje tiltru til ein mann med eit slikt syn på gamle testamente, for Jesus går attende til gamle testamente og slår fast det som der står som Guds urikkelege ord.

Desse 3 kann halda so mange ortodokse preiker dei vil, solenge dei ikkje har skifta meining um Luk. 1—35, gamle testamente og Jesu «stedfortredende» død har eg ingen tiltru til dei.

Dette var svar på p. S. sine to fyrste spursmål. Um p. S. ikkje vil gjera noko innrøming her so vonar eg andre som har fylgt med i dette tankebyte vil finna, at det er fullt samspel i dette ordlag: liberal teologi i «ortodoksiens drakt», og at det ikkje skal noko overmenneskjeleg evne til for å få dette klårt for seg.

P. S. kjem ogso med eit 3. spursmål og forlangar at eg svarar på dette anten ja eller nei. Spursmålet lyder slik: «Der er teologar som lærer at menneskje under visse høve kann finna umvenning og frelsa etter døden, men er no slik lære liberal»? De måtte iallfall gjort greie for kva høve det gjeld, men eg er ikkje rette mannen til å svara på eit so vanskeleg spursmål, og eg vil ikkje strekke meg lenger enn skinnfellen rekk.

P. S. segjer, at han ikkje er god nok kristen til å stå i Oxford. Men i det riket som Kristus grunnla på jorda heiter det ikkje: å vera god nok for å koma inn, men stikk motsatt: å vera dårleg nok. Ikkje so å forstå at det gjeld um å synda mest mogeleg for å nå det fulle mål. Nei, målet i so måte har me nådd for lenge sidan alle saman. Det gjeld berre um at me ser det — sannar syndene våre. So enkelt er det å koma inn i Guds rike, og då likevel so vanskeleg, for verkeleg å sanna syndene sine vil menneskje so nødig gjera.

Eg veit ikkje um p. S. no tyk kjer eg har fulgt kravet hans og svart som han forlangar ope og greit for Gud og menneskje på spursmåla, eller um han finn at stempelet hans «skrønemakrar og baktalarar» høver bedst, men eg veit korleis det har seg. P. S. har haka seg fast i ein absurd tanke: påstandet um at ein lære kann vera både liberal og ortodoks, men det har ingen hverken tenkt eller sagt, men eit menneskje kann tala med to tunger. Det er dobbelstoda som eg har kallt den liberale teologi si grav. Den liberale teologi er eit stort bedrag, og alt bedrag søkjer å dekke seg best mogeleg. No har jo ogso p. S. gått med på, at dei liberale teologane er blinde vegleidarar, (brevet mitt av 23/ og p. S. sitt svar av 26/7) men so skulde det vel ikkje vera so langt vekk, um dei liberale nektar å vera blinde vegleidarar, ja endog påstår at nett dei er dei rette. Då har me jo: Liberal teologi i «ortodoksiens drakt».

Knut Knutsen.

Oxford. *Haugesunds Avis* 28.11.38

Hr. dr. Rønnevig.

Korleis kunde De ta stoda for rørsla med dei fire absolutter på ein slik måte De gjer det i Avisa sitt onsdag nr.?

Det er ei rørsle som ikkje tar stoda mot vår tids religiøse bedrag.

Dei tankar De synte oss høver i ei stille stund, men sett inn i dette tankebyte, lagar det berre ugreie, for dei som står utanfor vil lett tru at dette er ein strid millom kristne brødre, men det er det ikkje, det er ein strid millom dei tvo makter, der det ikkje kann verta hopehav.

Knut Knutsen.

Oxford inntar Haugesund.

Haugerland Arbeiderblad
Møter idag og
imorgen. 26.11.38

Oxfordkampanjen i Haugesund begynner idag efter flere dagers forberedelser. Der skal idag og imorgen holdes møter, dels aapne, dels for innbudne som ønsker aa komme.

Kampanjens ledere besøkte oss idag, og fortalte at hensikten med denne paagang er aa vinne stadig flere for den tanke at menneskene ikke maa møtes som parter, som stridende og kjempende innbyrdes, men som mennesker med behov for og trang til aa faa sine problemer løst i aapen erkjennelse av at fellesskapet er det bærende og lysten til aa faa yte i kjærlighet til hverandre er det dype og løftende i menneskelivet. Tvers gjennom raser, klasser og nasjoner skal nestekjærligheten vokse blandt menneskene. En vakker sosialistisk tanke som vi slutter oss helt til.

04-03-032

Haugesund Dagblad 23.11.38
**Oxfordbevegelsen holder
bykampanje i Haugesund.**

Førstkommende lørdag og søndag den 26. og 27. november holder Oxfordgruppen stevne i Haugesund. Det vil forme sig som et houseparty — bykampanje — med en rekke møter i forskjellige lokaler.

Til bykampanjen kommer menn og kvinner tilhørende Oxfordgruppebevegelsen fra Oslo, Bergen, Stavanger og andre steder i landet. Det kommer endog folk fra Danmark.

De fleste møter holdes for interesserte efter særskilt innbydelse, men der vil ogsaa bli holdt et eller to helt aapne møter. Dessuten vil der bli holdt møter med særlig sikte paa ungdom.

Haugesunds Avis 25. 11. 38

Flere store Oxfordmøter i Haugesund i Helgen.

Til møtene kommer det omkring 80 utenbys deltagere. — Det skal skapes en ny ånd, fremholder advokat Wickborg, som allerede er kommet til Haugesund.

Lørdag og søndag skal det arrangeres en rekke Oxfordgruppemøter i Haugesund. Møtene holdes i Totallokalet og Festviteten. Det er sendt ut en mengde innbydelsler til de første møter. — Møtet i Totalen er særlig beregnet for ungdommer, mens det i Festviteten blir gruppemøter. — Det er mulig at Turnhallen også blir leiet, såfremt tilslutningen til de øvrige møter gjør det nødvendig med flere forsamlingsrum. Søndag blir møtene av offentlig art.

Til møtene kommer det omkr. 80 utenbys deltagere, med bl. a. 10 fra Sandnes, 40 fra Stavanger, 10 fra Bergen, 10 fra Oslo og endel fra Sauda og Sand. Fra Danmark kommer en dr. Winkel.

En av våre medarbeidere vekslet iformiddag nogen ord med 3 av de delegerte som allerede er kommet fra Oslo. Det var Sten Bugge, advokat Wickborg og direktør Kjelland. De var alle

glade over å komme til Haugesund og fortalte at de hadde gode nyheter til haugesunderne.

Samtlige kunde berette om Oxfordgruppebevegelsens stadige fremgang. Selv om denne form for utbredelse av Guds ord ikke var organisert, hadde den stor slagkraft. Det hadde man hatt god anledning å se overalt hvor Oxfordgruppe-medlemmer hadde virket.

I alle situasjoner var kristendommen løsningen og denne løsning vilde haugesunderne få fremlagt på en grei måte av de mange tilreisende, fortalte advokat Wickborg. Problemet var nemlig å skape en ny ånd, forenet med Guds ord og kraft, så vilde nok meget bli bedre og folk komme bort fra den frykt som de til stadighet hadde. Det var dette håp han og de andre tilreisende satte til de møter som arrangeres her i byen i helgen.

Haugerland Arbeiderblad
24. nov. 1938

Oxford inntar Haugesund.

Møter idag og imorgen.

Oxfordkampanjen i Haugesund begynner idag etter flere dagers forberedelser. Der skal idag og imorgen holdes møter, dels aapne, dels for innbudne som ønsker aa komme.

Kampanjens ledere besøkte oss idag, og fortalte at hensikten med denne paagang er aa vinne stadig flere for den tanke at menneskene ikke maa møtes som parter, som stridende og kjempende innbyrdes, men som mennesker med behov for og trang til aa faa sine problemer løst i aapen erkjennelse av at fellesskapet er det bærende og lysten til aa faa yte i kjærlighet til hverandre er det dype og løftende i menneskelivet. Tvers gjennom raser, klasser og nasjoner skal nestekjærligheten vokse blandt menneskene. En vakker sosialistisk tanke som vi slutter oss helt til.

Samfundsliv, Bergen 25. 11. 38

Oxfordkristendom — Evangelisk kristendom:

Oxfordkristne bekjenner og spesifiserer sine synder.

Men etter evangeliene ser vi at Jesus aldri forlanger synsbekjennelser av nogen.

Johannes dømte når de bekjente sine synder. Men Jesus sa om Johannes, at han var den største blandt dem som var født av kvinner; men den minste i Himmerikes rike var større enn ham. Og hvem tilhører Himmerikes rike? Er det dem som er gjenfødt ved ånden?

Derimot —tolderen gikk rettferdiggjort derfra, fordi han erkjente sin synd overfor Gud; han sa helt enkelt: Gud vær mig arme synder nådig.

Hvad skulde det derfor etter evangeliet komme an på? Syndsbekjennelser? eller syndserkjennelse?

Hjørdis Davies, Gol.

Oxfordmøte i Sandvika. ^{Arken og Bearum} ^{Budstikke}

Fredag førstk. avholdes i Sandvika Menighetshus et oxfordmøte som ledes av ingeniør Edvard Jørstad, Snarøen. Etter den store interesse som det var inne i Oslo for de siste gruppemøter, som samlet mange tusen tilhørere, skulde det være unødvendig å anbefale dette møte nærmere.

Alle er hjertelig velkommen, unge og eldre! Se forøvrig annonsen. 20. 11. 38

Haugesunds avis. 28.11.38

Oxfordgruppens bykampanje.

NLEGG

Mange tilreisende gruppefolk og stor deltagelse.

I helgen satte Oxfordgruppen i Haugesund igang den saakalte bykampanjen. Initiativet til kampanjen blev gjort av stadsfysikus Rønnevig — og den har vært under forberedelse i gruppen utover hele høsten.

Man hadde faatt hit endel kjente gruppefolk fra andre kanter av landet — folk som tildels har arbeidet i det internasjonale team.

Lørdag ettermiddag hadde man mottagelse — mønstring av gruppefolkene i K. F. U. M.s lokale hvor kampanjen ogsaa har leiet sig kontor. Etter et kort teammøte og planleggelse blev saa de første møter holdt lørdag kveld. Man hadde paa forhaand sendt ut innbydelser. I Totallokalet blev det avholdt et spesielt ungdomsmøte. Randulf Haslund ledet møtet som vekslet med vidnesbyrd fra gruppefolkene. Av utenbys deltagere kan nevnes skibsstyret Kielland, Oslo, tannlæge Wathne, Kopervik, Abraham Hølland, Sandnes, o. a. Møtet var meget godt besøkt.

Samtidig var det for innbudte møte i Festivitets selskapslokaler. Det vekslet ogsaa her med vidnesbyrd fra gruppefolkene — dels tilreisende — dels av byens folk, og mange hadde fulgt innbydelser. Møtet blev ledet av advokat Wickborg.

Søndag hadde man tillyst offentlig møte med adgang for alle i kinosalen i Festiviteten kl. 1. Salen var allerede før tiden fylt til trengsel — og mange var det som ikke kom inn.

Det var en av de utenbys som ogsaa her ledet — nemlig elektroingeniør Erling Lycke fra Oslo. Herr Lycke begynte med aa si at han var overbevist om at Haugesund — som er kjent for sin foretagsomhet og sitt aapne blikk for det avgjørende i aa sette alt inn paa den rette chance naar den kommer — nok ogsaa vilde sette inn mange gode krefter i det godes tjeneste. Vi har jo alle — uttalte Lycke — vært vidne til den katastrofe som truet verden med undergang i høst. Vi fikk en liten utsettelse. La oss bruke denne chansen. — Vi vil paa møtet

idag faa høre hvordan Gud har faatt gripe inn i enkelte menneskeliv, og hvordan Han har vist oss at vi kan gjøre vaar innsats for aa forbedre verden,

nemlig ved aa begynne med oss selv. —

Av vidnesbyrdene fremgikk det at gruppen hadde vært redskap til at mange hadde omvendt sig til et bedre liv.

Randulf Haslund sluttet møtet. Han fortalte hvordan han som sjømann hadde prøvet alt det dette liv kan by. Men det kunde ikke tilfredsstille. Han tok saa til aa lese — og etter gymnasietiden tok han fatt paa teologien — mer paa slump og uten nogen kontakt med Gud. Skjønt studietiden hadde mange ting aa by paa — var det først paa et houseparty at han virkelig blev grepet og kallet til et liv i gruppen. Og siden hadde han ofret sig for aa fremme verdens arbeide for aa bedre verden. — Møtet sluttet med en stille stund.

Det annet offentlige møte blev holdt i Vaar Frelzers kirke igaar kveld. Tilstromningen var saa stor at man straks arrangerte sig med et samtidig møte i Turnhallen. Talerne gikk saa fra det ene sted til det annet — og alle fikk høre de samme.

Møtet i kirken blev ledet av Sten Bugge. Han redegjorde først for gruppens arbeide — hvordan det hvilte paa Kristus, og at den gikk ut paa aa forbedre verden. Første taler var C. Magne Rønnevig. Ogsaa hans tale gikk ut paa aa begynne med sig selv først — kun det var løsenet paa slagordet «en moralsk oprustning» mot det onde i verden. Meget skarpt og tydelig blev det baade her og hos de følgende pointert at alt er avhengig av vaar viljes beslutning. Da kan Gud bruke oss.

Som talere deltok bl. a. skulestyrer Haavardsholm, Sand, læge Johnson, Sauda, ingeniør Markussen, Oslo, lektor Simonsen, Stavanger, Abraham Hølland, Sandnes. — Randulf Haslund avsluttet ogsaa dette møte. Han minnet om hvad han

om ettermiddagen hadde hørt i radio av Franck Buckman — og hvad denne sa om verdens fornyelse og moralske oprustning. Møtet sluttet med en stille stund.

Endel av de tilreisende gruppefolk kommer til aa stanse i byen noen dager fremover og fortsette sitt arbeide her.

ROLF OLSEN

04-09-032

POSTGIRO 515 53 79

BANKGIRO 9001.07.30251

KRISTEN- DOMMEN OG VÅR TID.

Tidens Tegn — 10.12.38
Av

redaktør
L. D. Aarflot.

Anders Wyller lodder dypt i sin omtale av Ronald Fangens bok i „Tidens Tegn” idag, og mange vil føle sig grepet av det han hevder. Kanskje er der grunn til særlig å feste oppmerksomheten ved det moment, at menneskenes handlinger må kunne slå bro selv over forskjellig tro. Treet skal jo kjennes på sine frukter — og når det nu er en kjensgjerning at det finnes rettfærdige, barmhjertige, nestekjærlige handlinger hos mange ikkekristne, hvorfor da ikke erkjenne deres verdi? spør Wyller. Hvorfor ikke hilse dem med glede i en tid, hvor fiendene er så tydelig felles og forferdelige?

Forutsetningen for dette spørsmål kan ogsaa suppleres med den kjensgjerning at slike gode handlinger ofte mangler hos folk som kaller sig kristne.

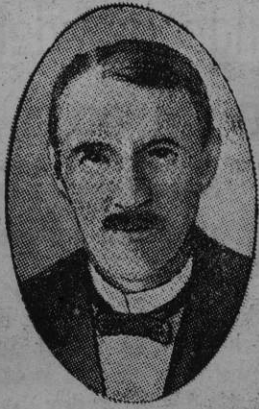
Slått herav, og plaget av tvil og uro i den anledning, forela jeg nylig spørsmålet for en av Oxfordbevegelsens ledere i Norge. Hans svar gikk ut på at om alle kristne var hyklere, så var dog Jesus Kristus sann, og på dette grunnlag kunde han for sitt vedkommende føle trygghet i sin tro på Kristus.

For mig blir det da ennu klarere at Wyllers betraktning er riktig. Og kristne handlinger har verden vel aldri hatt mere behov for enn i vår tid.

L. D. AARFLOT.

Det hadde jeg aldri villet.

Lo-fot posten 23.12.38

Gårdbruker, tidligere stortingsmann Steiro, svarer:

Deres spørsmål «Hvis De fikk leve livet engang til?» er meget vanskelig å besvare. Skal man være helt ærlig må man jo legge sitt hele liv og sin sjel åpen for almenheten. Og hvem vil vel egentlig gjøre det — kanskje en Oxfordmann — neppe han heller.

For mitt eget vedkommende tror jeg, jeg tør si at selv om jeg hadde hatt evnen til å løse min fremtid — å leve livet engang til hadde jeg aldri villet — tror jeg ikke den kunde blitt — eller at jeg vilde hatt den anderledes enn den har utviklet sig — når undtas enkelte dumme spekulasjoner i «den gylne tid» som kunde vært undgått, men det snakker jeg ikke om, «gjort gjerning» osv.

Med Wessel vil jeg si: «Han syntes født til bagateller og noe stort han blev ei heller». Dette passer mig så utmerket godt. Engang var jeg jo blandt «de kårne», men fant mig ikke tilrette der» — fikk intet utrettet og syntes det var bedre å slippe andre til som kunde fylle plassen bedre enn jeg.

Mitt liv og mine interesser har alltid vært knyttet til jorden. Å få to strå til å vokse der før vaks ett, har vært min livs lyst. På dette felt kan muligens mine efterkommere spore enkelte merker, men i de forskjellige andre stillinger jeg frem igjenem tiden har hatt vises neppe noe merke.

Sivle sier om Tord Folesen: «At det er det store og det er de glupe at merket det stend om enn føraren stupe».

Lat oss hver i sin stilling i livet sette et merke efter oss, stort eller lite, og vi vil bli lykkeligere og folket og landet rikere.

Jens Steiro.

Stort Oxford-gruppemøte i Finland.

Fra 4. til 11. januar arrangerer Oxford-gruppene et stort «house-party» i Tavastehus i Finland, hvor der møter 4—500 deltagere fra de nordiske land, England og Østersjøstatene. Initiativet til dette møte er tatt av ekteparet Kaisu og Benjamin Snellmann, og man har leiet to av stedets største hoteller. Fra Norge reiste igår aftes en gruppe på 12 deltagere under ledelse av rektor Sten Bugge.

Aftenposten 31.12.38

Arbeiderbladet 15.12.38

Sjelefangst.

Oswald Chambers: Arbeidere for Gud i sjelesorgen. (Aschehoug. Oslo 1938.)

Denne lille bok er en anvisning for hvorledes man skal vinne sjeler for kristendommen. Chambers synes å være en forløper for Buchman-bevegelsen (den såkalte «Oxford-bevegelse»). Man finner i hans bok en del av de ting som Buchman-tilhengerne i de siste år har snakket om. Men boken ligger på et langt høiere plan enn den nye motebevegelse.

Vi skal la forfatteren komme litt til orde. Det heter:

«Du kan ikke binde Gud til en bestemt fremgangsmåte. Du vil finne at Gud bruker de mest ekstraordinære metoder folk legger sig til.»

Og et annet sted: «For mig inneholder denne beretning alltid en appell: Herren ønsker mine øine å se med. Får han se gjennom dem? Herren ønsker min hjerne å tenke med. Får han tenke gjennom den? Herren ønsker mine hender å arbeide med. Får han arbeide med dem?»

Forfatteren understreker alle vanskelighetene ved arbeidet med frosne, hårde, abnorme sjeler og sier: «Gud gi vi må forstå at sjelesorg ikke er noe barneverk, det er et mannsverk som krever kraften hos en mann som er så grepet og forvandlet av den allmektige Gud, at Gud kan nå direkte gjennom arbeideren til det menneske han venter på.»

Buchman-tilhengerne burde merke sig forfatterens strenge dom over munterhets-kristendommen. Han sier: «Vi lever i munterhets-evangeliets tidsalder. Det sies til os at vi skal overse synd, overse de tungsindige mennesker, og allikevel er halvparten av menneskene tungsindige.»

Religionens sannhet ligger jo deri at den beskjeftiger sig med farlige

Oxford. 13.12.38

Haugesund Dagblad

Til «En bekymret» i Aakrehamn.

Sogneprest Skadberg har bedt mig ta mig av denne bekymrede i mitt sogn. Hvis han eller hun virkelig er bekymret, skal jeg med glede gjøre det, hvis De vil komme til mig. Skrivning i avisen om slike ting gjør saa litet godt; det blir oftest bare trette.

Men saa meget kan jeg si, hvis det blir mottatt: Vidnesbyrdene paa et Oxfordmøte maa ikke sammenlignes med forkynnelsen i kirker og bedehus. Gruppebevegelsen vil ikke komme istedet for forkynnelsen der, men vil bare vekke folk ved aa fortelle dem ut fra sin erfaring at de har funnet frelsen, og har faatt oppleve frukten av den i sitt liv.

Hvorledes de skal bli frelst og hvem som kan frelse, er der ingen i vaart land, som er i tvil om; men gruppebevegelsen tar saken grundigere enn vekkelse i almindelighet. Den vil faa folk i personlig tale paa tomannshaand for aa komme tilbunns i sjelens tilstand og sikre en hel og grundig omvendelse. Derfor forkynner de ikke som andre gjør.

Hvis en bekymret i Aakrehamn vil høre hvordan Oxfordbevegelsen forkynner Kristus, vil jeg innby ham til Aakra kirke førstkommende søndag og alle andre søndager naar der er preken.

Vennligst

Ivar Aasen.

ting. En religion som ikke gjør det er latterlig.

Chambers' religion går så dypt at han er ved grensen av det farlige. Han snakker om Jesu nerver og han gir i denne forbindelse en — efter hans mening selvfølgelig real — forklaring av den symbolske forestilling at Jesus blev menneske. Han sier: «Jesus Kristus tok på sig en natur av kjød og blod og nerver, og han vet nøiaktig hvordan kroppen og sinnet er stemt og hvordan de martres.»

Symbolkomplekset uttrykker altså den forestilling at Gud ikke er livsfjern.

Men boken er for meget preget av Buchman-mentaliteten til å kunne kalles en interessevekkende bok.

INGJALD NISSEN.

Oxford.

Haugesunds Dagblad 3.12.38

Mens jeg overvar et av oxford-gruppens møter nylig og hørte de menneskers vidnesbyrd som hele sitt liv hadde hatt det godt, hadde eiet alt hvad livet kan gi menneskene og som nu saa det som en misjon offentlig aa fortelle at de gjennom oxfordbevegelsen var begynt aa tenke litt paa sine medmennesker og sitt eget liv, at det er umenneskelig aa være selvisk og ukjærlig, da saa jeg for mig et uendelig langt tog av mennesker, som hele livet igjennem har levet og lever i nød og forsakelse av selv de nødvendige livsgoder. Allikevel har de sjelsstyrke nok til aa være ærlige, kjærlige, uselviske og hjelpsomme (den som er ren kast den første sten); til tross for de vet de lider for urettferdighets skyld. Men de mennesker fortelles det ikke om og de har ydmykhet nok til ikke selv aa staa frem og vidne om hvor gode de er. De vet at de er salige de saktmodige, langmodige og de som hungrer og tørster etter rettferdighet. De vet av Guds ord at det aa være kristen er først og fremst aa søke smaafolks og de undertrykte rett, at Gud ikke lar sig avspise med rikmannsgaver og veldedighet, men at det er rettferdighet han forlanger. «La folket høre Moses og profetene, tror de ikke dem vil de heller ikke tro, om de døde stod op og vidnet», sier Jesus i lignelsen om den rike mann. Gaa ut og lær alle folk hvad jeg har befalt, sier han ogsaa. De kristne skal være profetordets og det kristne evangeliums lærere og forkynnere. At vi kan lære herrens veier og vandre paa hans stier, ti fra Sion utgaar loven og fra Jerusalem herrens ord. Han skal bli hedningenes dommer og mange folkeslags voldgiftsmann, og de skal smede sine sverd til hakker og sine spyd til vinstokkekniver, ei skal et folk oppløfte sverdet mot et annet folk og ikke yttermere skal de vaabenøves. (Mik. 1, 4.) Stikk sverdet i balgen, sa Jesus. Jeg hater eders fester, jeg har ikke behag i eders forsamlinger. Bortskaff fra mig dine mange sanger, dine harpers toner vil jeg ikke høre. Men lad rett velde som vann, rettferdighet som alltid rinnende strøm. (Amos. 5, 21—24.) Søk først Guds rike og hans rettferdig, sier Jesus. Slik taler profetene og Kristus til folket.

Ingen ting angriper baade profetene og Kristus saa sterkt som avguderier og urettferdighet i alle deres former og avskygninger som roten til all synd, nød og ødeleggelse i verden. Naar pengevinning (mam-

mondyrkelse) blir et folks maal, da synker det saa dypt — ja, dypere enn dyret. Profeten Jesaja sier: Selv dyrene kjenner sin herre og vet hvor de skal finne sin krybbe, men menneskene er sunket lavere enn dyret, de vet ikke lenger at det er Guds haand som gav dem næring til legeme og sjel. — Dere kan ikke tjene to herrer — Gud og mammon, sier Kristus, dere vil forakte den ene og elske den annen. Hvorfor blev saa ikke Israels folk, som hadde profetene og fra hvem Kristus fremstod, det redskap og eksempel hvorfra sannheten om verdens frelse skulde lyse over hele jorden. Fordi de ikke kjente skriftene og da heller ikke Guds kraft, sier Jesus. Hvem skal jeg ligne denne slekt med, sier han i Mat. 11, 16. Den ligner smaa barn som sitter paa torvene og leker med sine lekebrødre. Det folk som skal kunne vise veien til verdens frelse maa være lært av Gud. Det maa kjenne

Oxford.

Haugesund Dagblad 5.12.38

Fru Harriet Johnsen.

Tillat mig aa spørre Dem:

Hvad er hensikten med Deres artikkel i Dagbladet for idag?

Jeg tror nok at De har en god mening, men slik De uttrykker Dem maa det opfattes som et angrep paa alle som eier eller tjener litt mere enn det strengt nødvendige til livsophold, og denne anklage adresserer De altsaa til Oxfordbevegelsen.

De staar bak et skjul og kaster sten, frue!

Jeg tilhører Gud bedre, hverken Oxford eller nogen annen religiøs bevegelse, men jeg har, som vel de fleste, beskjeftiget mig en del med religiøse spørsmaal, og har ikke hos noget religiøst samfund funnet noget som støter min moralske innfølelse. Tvertom anser jeg all religion som samfundsobyggende, ogsaa Oxfordbevegelsen. At denne bevegelse har vunnet innpass blandt de intellektuelle gjør den vel ikke mindre verdi-full.

Deres opsett tyder, efter min opfatning, med respekt aa melde, paa sur galde, og jeg synes ikke det er særlig smakfullt aa lufte sitt daarlige humor, ved offentlig aa fremsette insinuasjoner mot en bevegelse hvis aapenbare hensikt det er aa gjøre samfundet bedre.

Jeg er ikke tankeleser; derfor ber jeg Dem: Snakk ut, forklar greit og tydelig hvad det er som har forarget Dem saa dypt, at De i rettferdig harme anser Dem berettiget til aa fremsette kamouflerte insinuasjoner.

Deres ærbødige.

Olaf Steensnæs.

Oxford.

Haugesund
Dagblad
6.12.38

Hr. Olaf Steensnæs.

Hensikten med mitt opsett er aa rope et lite varsko og om mulig aa faa folk til aa vaakne og forstaa at religion og religiøse bevegelser ikke er ensbetydende med virkelig kristendom. Religiøse bevegelser har aldri vært og kan aldri bli samfundsbyggende. Verden maatte da med sine ca. 600 forskjellige religiøse bevegelser ha sett ganske anderledes ut enn den gjør idag. Paa fruktene skal treet kjennes — den maalestokk har Kristus gitt oss. Det er ene og alene paa bibelens grunn, den eneste bok i verden som forteller den hele og fulle sannhet om menneskene og samfundsobygningen, at et kristent samfund kan bygges. Det vaart land og hele verden trenger er ikke flere religiøse bevegelser, men mennesker som eier bibelens kunnskap og visdom og som derfor tydelig og klart kan paa-vise aarsaken til all nød, lidelse og urettferdighet i verden — før kan ikke verden bli lægt. Tror De, hr. Steensnæs, at det var med sur glede Kristus uttalte: Søk først Guds rike (naturlovsmessigheten og saa i samfundslivet) og hans rettferdighet, saa faar I alle ting i tilgift?

Det er midlene som bestemmer maalet, gode hensikter strekker ikke til, hverken i det aandelige eller

Oxford.

Haugesund
Dagblad
Fru Harriet Johnsen. 7.12.38

Ærede frue.

Det var altsaa ikke egentlig Oxfordbevegelsen, som har vakt Deres motvilje, men den maate hvorpaa en del av dem som kaller sig kristne praktiserer kristendommen.

Jeg er forsaavidt enig i den generelle betraktningsmaate De fremholder, at kristennavnet forplikter, og hvem er ikke det? Dog «aanden er villig, men kjødet skrøpelig».

La oss haape og tro at i viljen ligger grunnlaget for et bedre og lykkeligere liv, og — skal vi ikke heller være enige om aa opmuntre? Det er hvad jeg tror Oxfordbevegelsen gjør.

La mig til slutt faa lov aa minne om et utmerket ord: «toleransé» som burde faa en bredere plass i vaart samfundsliv.

Deres ærbødige

Olaf Steensnæs.

Oxfordmøter

i friluft til sommeren
på en rekke steder
i Østre Aker.

Akersposten — 10.12.38

Oslo Indremisjon og Oxfordgruppene i Østre Aker har søkt kommunens tillatelse til å holde friluftsgudstjenester ved Lillosetra, Stenbruvannet ved Grorud og ved Ulsrudvannet, Brandvaktårnet og Gullsmeden i Østre Aker hver søndag til sommeren. Arrangørene skal selv holde ordensvern. Møtene er tenkt holdt ca. kl. 12½ og ved Ulsrudvannet eventuelt også kl. 18.

Formannskapet behandlet andragendet igår og besluttet å imøtekomme det på betingelse av at møtene ved Stenbruvannet holdes nedenfor demningen og inntaket for vannledningen og at møtestedene forøvrig godkjennes av skogenes styre og vannverkschefen samt at vannverkets anvisninger og påbud overholdes.

Fædrelandsvevnen
Kristiansand 7.12.38

Ronald Fangen: Kristendommen
og vår tid. Gyldendal Norsk For-
lag — 194 sider.

Bogen indeholder en række af-
handlinger og prækener under
forskjellige titler, men sammen-
knyttet ved den overalt tilsyne-
kommende hensigt: at stille en
række nutidsfænomener under
belysning af kristendommen, saa-
ledes som denne opfattes ud fra
Oxfordbevægelsens synspunkt.
Det siger da sig selv, at bogen vil
have en ganske særlig værd for
dem, der paa forhaand indtager
dette synspunkt. Og af den
grund ikke vil have væsentlige
indvendinger at fremføre.

Ogsaa for den almindelige læ-
ser tror jeg dog bogen frembyder
meget stor interesse. Og jeg vil
da her navnlig henlede opmærk-
somheden paa det, der er bogens
tyngdepunkt: afsnittene «Na-
tionalsocialismen», «Den interna-
sjonale klassekamp», «Demokrati
og humanisme» og tilslutt «Kri-
stendommens vei.» Hvorledes
man maatte være indstillet til
dette særlige Oxfordsyn synes
jeg man har meget udbytte af at
læse disse afhandlinger. De in-
deholder sikkert megen sandhed
og sandhed, det er paakrævet at
lægge sig paa hjerte i disse tider

Jeg sagde ovenfor om en ræk-
ke af afhandlingene at de er bo-
gens tyngdepunkt. Dette gjæl-

der for os som jeg kalder «almin-
delige læsere». Gaar man noget
dybere ind, saa er selvfølgelig
dette med kristendom bogens
tyngdepunkt. Og det er jo her
vanskeligheden ved en anmeldel-
se af den bogen ligger.

I den forbindelse vil da anm.,
der selv staar Oxfordbevægelsen
fjern, gjerne have sagt, at det er
den mest sympathiske tilrettelæg-
gelse af denne bevægelses syns-
maader jeg hidtil har seet. Og
da forf. synes at være helt ul-
orthodox, i særdeleshed hvad en-
hver historisk-kritisk indstilling
til det nye testamente angaar,
bør denne bog kunne finde en
vid læsekreds blandt dem, der de-
ler forf.s historiske syn. — For
os andre, der i denne henseende
maa forholde os forskjellig fra
forf. blir sagen noget vanskel-
gere. Det er sikkert rigtig, det
forf. saa gjerne vil hævde, at det
ikke er tankens vanskeligheder,
der holder os borte fra kristen-
dømmens livsindhold. Men naar
man nu engang — f. eks. i en
bog som den foreliggende over-
hovedet argumenterer gennem
194 sider med historisk stof som
grundlag og med appel til læse-
rens tanke, ja, da er det jo ikke
saa let at sætte tanken — og kri-
tikken — ud av funktion. Den
kommer ogsaa sikkert hos mange
af os i temmelig stærk funktion
uden at jeg tror man heri bør se
et slags halvbevidst forsøg paa at
snyde sig udenom det egentlig
kristelige. Der er sikkert man-

ge af os, som ikke saa ubetænget
som forf. kan holde alt det for hi-
storisk sandhed som han anfører
som historisk sandhed. Og der
er vel endnu flere, som ikke kan
tale om disse religiøse begreber:
omvendelse, helliggjørelse, for-
holdet til den transscendental
Kristus o. s. v., med den bestemte
udtryksform, forf. overalt an-
vender.

Tilbage staar saa tilslutt tyng-
depunktet over alle tyngdepunk-
tene: Hvorledes stiller man sig
selv til kravet: Følg mig!
Jeg er forvisset om at Ronald
Fangen ved sin betoning af det-
te det egentlig kristelige vil no-
get godt, haaber at kunne udrette
noget godt ogsaa for andre og er
personlig ærlig. Men jeg er ik-
ke ganske klar over, hvorvidt han
helt ud vurderer, hvad det vil si-
ge i strengeste forstand at efter-
komme kaldelsen: Følg mig.
I særdeleshed hvad dette betyder
for forholdet til en række umid-
delbare livsværdier, der til sy-
vende og sidst synes ialfald
os almindelige menne-
sker at være det, der konsti-
tuerer vort væsen, vor person-
lighed.

Det er efter mit skøn her den
store kristelige vanskelighed lig-
ger. Jeg kan ikke forstaa andet
end at kristendom taget i streng-
este forstand — som Ronald
Fangen tager den — nedvurderer
livsværdier nogen af os ikke kan
lade nedvurdere.

Kristen Andersen